

—*D*e debò que no vols jugar més, Else?
—No, Paul, no puc més. Adeu. A reveure, distingida senyora.

—*Però, Else, digui'm senyora Cissy. O simplement: Cissy, ben fàcil.*

—Adeu, senyora Cissy.

—*Però i per què se'n va tan aviat, Else? Encara falten dues hores senceres pel dinner.*

—Jugui a *singles* amb en Paul, senyora Cissy. Avui jugar amb mi no és gens divertit, sincerament.

—*Deixi-la, senyora, avui no té el dia. Per cert, la descortesia t'afavoreix a la cara, Else. I el sweater vermell encara més.*

—Espero que al blau encara li trobis més gràcia, Paul. Adeu.

He fet una sortida d'escena molt bona. Espero que aquests dos no creguin que estic gelosa. Que entre ells hi ha alguna cosa, entre el cosí Paul i la Cissy Mohr, ho puc jurar. No hi ha res al món que m'im-

porti menys. Ara em giraré i els faré adeu amb la mà. Saludo i somric. Oi que estic graciosa, ara? Ai, Senyor, ja tornen a jugar. La veritat és que jo jugo millor que la Cissy Mohr; i en Paul tampoc no és precisament un *matador*.¹ Però fa goig, amb el coll de la camisa obert i la cara de nen dolent. Si fos una mica menys amanerat. No has de tenir cap por, tieta Emma...

Quin vespre tan meravellós! Avui hauria estat el dia perfecte per anar d'excursió al refugi Rosetta. Com s'eleva d'esplèndid fins al cel el Cimone!² Hauríem sortit a les cinc de la matinada. Naturalment, al principi no m'hauria trobat bé, com de costum. Però després em passa. No hi ha res més deliciós que caminar a trenc d'alba. Aquell americà borni del Rosetta semblava un boxejador. Potser li van treure l'ull en un combat de boxa. M'agradaria molt casar-me a Amèrica, però no amb un americà. O em caso amb un americà i vivim a Europa. Una vil·la a

1. En castellà a l'original. [Totes les notes són de la traductora.]

2. Rosetta i Cimone són dos cims que pertanyen al massís de les Dolomites, als Alps italians.

la Riviera. Graons de marbre fins al mar. Jo nua estirada sobre el marbre. Quant temps fa que vam estar a Mentone? Set o vuit anys. Jo tenia tretze o catorze anys. Ai, sí, llavors teníem una situació més bona. Quina bajanada ajornar la sortida. Ara en qualsevol cas ja hauríem tornat. A les quatre, quan me n'he anat a jugar a tennis, la carta urgent que el telegrama de la mama anunciava encara no havia arribat. Qui sap, potser ara sí. Hauria pogut jugar perfectament un altre set. Per què em saluden aquells dos joves? No els conec de res. Són a l'hotel des d'ahir, a l'hora dels àpats seuen a l'esquerra, al costat de la finestra, on abans seien els holandesos. Els he respost amb descortesia? O amb altivesa? No ho soc, d'altiva. Com ho va dir en Fred quan tornàvem cap a casa de veure el *Coriolà*? Alegre. No, entusiasta. Vostè és entusiasta, no altiva, Else. Una paraula bonica. Sempre troba paraules boniques. Per què vaig tan a poc a poc? A veure si és que tinc por de la carta de la mama... Bé, segur que no porta res de bo. Urgent! Potser he de tornar a casa. Ai, Senyor!, quina vida... malgrat el *sweater* vermell i les mitges de seda. Tres parells! La parenta pobra, convidada per la tieta rica.